

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Kateřiny Soltanové a soudkyň JUDr. Zuzany Vybíralové a Mgr. Ladislavy Hrušové ve věci žalobce Z [redacted] K [redacted] nar. [redacted] bytem [redacted] zast. JUDr. Miroslavem Kříženeckým, advokátem se sídlem České Budějovice, Na Sadech 2033/21, proti žalovanému České republice, zastoupené Ministerstvem spravedlnosti se sídlem Praha 2, Vyšehradská 16, o náhradu nemajetkové újmy ve výši 793.500,- Kč s příslušenstvím, o odvolání žalovaného proti rozsudku Okresního soudu v Liberci, č. j. 32 C 132/2014-39 ze dne 17. 9. 2014, t a k t o :

- I. **Rozsudek Okresního soudu v Liberci č. j.: 32 C 132/2014 – 39 ze dne 17. září 2014 se p o t v r z u j e .**
- II. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů odvolacího řízení ve výši 18.893,- Kč, k rukám JUDr. Miroslava Kříženeckého, do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozsudkem soud prvního stupně výrokem I. uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci částku 793.500,- Kč s úrokem z prodlení ve výši 7,05 % p.a. od 28. 2. 2013 do zaplacení, ve lhůtě do 15 dnů po právní moci rozsudku. Výrokem II. uložil dále žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady řízení ve výši 61.605,- Kč do 15 dnů po právní moci rozsudku k rukám právního zástupce žalobce. Své rozhodnutí odůvodnil tím, že po provedeném dokazování má za prokázané skutečnosti uváděné žalobcem, že mu byla v důsledku zahájení trestního řízení a následného vzetí do vazby způsobena nemajetková újma, když trestní řízení nakonec skončilo zprošťujícím rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky Liberec ze dne 14. 10. 2010 č.j. 28 T 58/99, který nabyl právní moci

dne 26. 4. 2011, přičemž vazba trvala od 28. 5. 1999 do 8. 11. 2000, celkem 529 dní. Lze přisvědčit žalobci, že mu byla způsobena nemajetková újma v souvislosti s publikací projednávané kauzy, v podstatě ve všech veřejně dostupných médiích, enormní délkou pobytu žalobce ve vazbě i v podobě negativních důsledků v jeho osobní sféře. Žalobce má tak nepochybně nárok na náhradu nemajetkové újmy. Při úvaze o výši této náhrady soud zohlednil skutečnosti prokázané listinnými důkazy a výslechem žalobce, že byl v době zatčení otcem dvou velmi malých nezletilých dětí, manželka byla v té době na mateřské dovolené, tedy i s omezeným finančním příjmem. Rovněž bylo potvrzeno, že žalobce měl nastoupit do zaměstnání, což mu bylo vzetím do vazby znemožněno, neměl možnost jiným způsobem rodinu zabezpečit. Pobyt ve vazbě měl nepochybně také negativní dopad na sociální vazby celé rodiny vůči okolí, neboť v médiích byla uváděna plná jména stíhaných osob, tedy i žalobce, včetně fotografií. Při zohlednění všech těchto okolností soud dospěl k závěru, že odpovídající náhradou za utrpěnou nemajetkovou újmu na straně žalobce je částka 1.500,- Kč za každý den vazby, tedy při počtu 529 dní ve vazbě se jedná o částku 793.500,- Kč. Z tohoto důvodu žalobě vyhověl. Námitku promlčení vznesenou žalovaným posoudil jako nedůvodnou s tím, že na daný případ nebylo možno aplikovat § 31a zák.č. 82/1998 Sb. ve znění zák.č. 160/2006 Sb. Rozhodnutí o vzetí žalobce do vazby bylo vydáno dne 28. 5. 1999 a obžaloby byl žalobce zproštěn dne 26. 4. 2011. Jeho nárok na nemajetkovou újmu je tak nutné posuzovat podle zák. č. 82/1998 Sb. ve znění účinném před novelou provedenou zák.č. 160/2006 Sb. a případné zadostiučinění přiznat přímou aplikací článku 5 odst. 5 Úmluvy. Nelze aplikovat ani § 33 citovaného zákona ve znění účinném před datem 26. 4. 2006, v němž se škodou způsobenou rozhodnutím o vazbě rozumí výhradně majetková újma. Za této situace nastupuje subsidiárně použití občanského zákoníku o promlčení v § 101 obč. zák., kde promlčecí doba tříletá běží ode dne, kdy právo mohlo být vykonáno poprvé. V daném případě nabytí zprošťující rozsudek právní moci dne 26. 4. 2011, právo žalobce tak mohlo být uplatněno poprvé dne 27. 4. 2011. Jestliže žaloba na náhradu nemajetkové újmy jím byla podána u soudu dne 22. 4. 2014, pak se tak stalo před koncem promlčecí doby.

Proti tomuto rozsudku se včas odvolal žalovaný. Odvoláním napadá rozsudek soudu prvního stupně v celém rozsahu. Namítá, že soud prvního stupně zjistil nedostatečně skutkový stav, neboť v průběhu řízení nebylo náležitě prokázáno, že by vykonávaná vazba v průběhu trestního řízení vedeného Krajským soudem v Ústí nad Labem – pobočkou Liberec vyvolala dehonestující ohlas v žalobcově okolí. Nebylo tedy prokázáno, že by se negativně změnil náhled okolí na žalobce, nebylo ani prokázáno, že v důsledku trestního stíhání žalobce se rozpadlo manželství žalobce. Soud uvádí, že kauza žalobce byla publikována v podstatě ve všech veřejně dostupných médiích, a to i přesto, že jediným důkazem, který byl na podporu tohoto tvrzení proveden, byla kopie článku ze zpravodajského serveru iDnes ze dne 21. 2. 2002, tedy z doby, kdy žalobce byl již dávno z vazby propuštěn. Žalobce neprokázal, že by jeho vazební stíhání bylo masivně medializováno. Pokud bylo v řízení prokázáno, že žalobce měl nastoupit do zaměstnání, což mu bylo znemožněno, pak se žalovaný domnívá, že v případě, kdy je nárok na náhradu ušlého zisku žádán žalobcem samostatně v řízení vedeném před Obvodním soudem pro Prahu 2 pod sp.zn. 15 C 88/2013, nelze ho v žádném případě zohledňovat při stanovování nemajetkové újmy, neboť v opačném případě by došlo ke dvojímu odškodnění téhož. Žalovaný dále upozorňuje na četnou judikaturu, podle které platí, že zatímco v případě nepřiměřené délky řízení se újma na straně poškozeného presumuje, újma založená jinou skutečností musí být prokázána (odkaz na rozhodnutí Nejvyššího

soudu ČR sp.zn. 30 Cdo 2555/2010 či 30 Cdo 2813/2011). Žalovaný nesporně, že jistá újma žalobci v důsledku nezákonného vazebního stíhání vznikla, ovšem s ohledem na shora uvedené vzniklá újma nedosahuje takové intenzity, aby jej bylo nutno odškodnit poskytnutím denního odškodného ve výši 1.500,- Kč. V tomto směru ještě dodává, že v případě osoby, která nemá záznam v rejstříku trestů, lze usuzovat, že by takové osobě při shledání její viny byl uložen trest odnětí svobody při samotné dolní hranici trestu. Navrhuje proto, aby odvolací soud napadené rozhodnutí změnil tak, že žalobu zcela zamítne.

Odvolací soud při jednání dle § 214 odst. 1 o.s.ř. přezkoumal napadený rozsudek včetně řízení, které předcházelo jeho vydání, a poté dospěl k závěru, že odvolání žalovaného není důvodné.

Nárok uplatněný žalobcem v tomto případě vychází ze zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem, kdy je třeba vycházet ze znění tohoto zákona účinného do 30. 4. 2001, z důvodu trvání nezákonné vazby žalobce v době od 28. 5. 1999 do 8. 11. 2000. Podle § 1 odst. 1 citovaného zákona stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu způsobenou při výkonu státní moci. Podle § 3 písm. a) citovaného zákona stát odpovídá za škodu, kterou způsobily státní orgány. Podle § 5 písm. a) téhož zákona stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu, která byla způsobena rozhodnutím, jež bylo vydáno v občanském soudním řízení, ve správním řízení nebo v řízení trestním. Dle § 9 odst. 1 právo na náhradu škody (míněno majetkové škody) způsobené rozhodnutím o vazbě má ten, na němž byla vazba vykonána, jestliže bylo proti němu trestní stíhání zastaveno, jestliže byl obžaloby zproštěn nebo jestliže byla věc postoupena jinému orgánu. Dle § 14 odst. 1 citovaného zákona nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím a rozhodnutím o vazbě, trestu nebo ochranném opatření se uplatňuje u orgánu uvedeného v § 6, tímto orgánem je dle § 6 odst. 2 písm. a) Ministerstvo spravedlnosti v případech, kdy ke škodě došlo v občanském soudním řízení nebo v trestním řízení.

Podle článku 5 bodu 5. Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod uveřejněné ve Sbírce zákonů pod č. 209/1992 Sb. má každý, kdo byl obětí zatčení nebo zadržení v rozporu s ustanovením bodu 1 tohoto článku o zákonném zatčení či uvěznění, nárok na odškodnění. Přiměřené zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou rozhodnutím o vazbě, které bylo vydáno před účinností zák.č. 160/2006 Sb., lze přiznat za dobu od 18. 3. 1992 přímou aplikací článku 5 odst. 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Tento závěr vyplývá z judikatury Nejvyššího soudu ČR, např. z rozsudku sp.zn. 31 Cdo 3916/2008 ze dne 11. 5. 2011. Pro účely posouzení nároku na náhradu nemajetkové újmy vzniklé v důsledku omezení osobní svobody poškozeného vykonanou vazbou v trestním řízení, které skončilo zproštěním obžaloby, je okamžikem vzniku nemajetkové újmy v souvislosti s vydáním nezákonného rozhodnutí o vzetí do vazby samotný výkon vazby. Újma nemajetkové povahy vzniká v těchto případech již v souvislosti s vykonáním vazby, existence zprošťujícího trestního rozsudku je pouze podmínkou pro přiznání nároku na náhradu nemajetkové újmy vzniklé vazbou nebo trestním stíháním (viz rozhodnutí Nejvyššího soudu sp.zn. 30 Cdo 1511/2012 ze dne 24. 6. 2013). Vzhledem k tomu, že žalobci vznikla újma v souvislosti s výkonem vazby v době od 28. 5. 1999 do 8. 11. 2000, tedy v době, kdy zákon č. 82/1998 Sb. speciální úpravu týkající se zadostiučinění

za vzniklou nemajetkovou újmu neobsahoval, bylo namístě vycházet z rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp.zn. 28 Cdo 2149/2012 ze dne 6. 6. 2013, v němž tento soud vyslovil názor, že naplnění podmínek odpovědnosti státu za nemajetkovou újmu je třeba posoudit podle zák.č. 82/1998 Sb. ve znění účinném před novelou provedenou zák.č. 160/2006 Sb. a případné přiznání (či nepřiznání) zadostiučnění za nemajetkovou újmu je nutno zvažovat skrze ust. § 31a zák.č. 82/1998 Sb. V návaznosti na zmíněné ustanovení § 31a citovaného zákona se soudní praxe ustálila na tom, že při úvahách o výši peněžní náhrady za nemajetkovou újmu způsobenou nezákonným omezením osobní svobody ze strany státu vazbou musí být zohledněna tato kritéria: 1) povaha trestní věci, 2) celková délka omezení osobní svobody a 3) následky v osobní sféře poškozené osoby (rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp.zn. 30 Cdo 1203/2012 ze dne 30. 10. 2013).

Soud prvního stupně se shora uvedenými hledisky řídil při posuzování uplatněného nároku žalobcem, v tomto směru mu nelze ničeho vytknout. Dostatečným způsobem se zabýval námitkou promlčení vznesenou žalovaným v řízení, otázkou případného promlčení nároku se však odvolací soud nemusel již zabývat, neboť úvahy soudu prvního stupně o tom, že k promlčení nároku nedošlo, nebyly odvolatelem v odvolacím řízení sporovány. Přestože žalovaný uznává zčásti uplatněný nárok, navrhuje jeho zamítnutí zcela, kdy zpochybňuje závěry soudu prvního stupně o naplnění jednotlivých aspektů pro přiznání peněžité náhrady za nemajetkovou újmu žalobci. V řízení mezi stranami není sporné, že žalobci bylo sděleno obvinění pro spáchání trestného činu účasti na zločinném spolčení dle § 163a odst. 1 trestního zákona (zák.č. 140/1961 Sb.) ve formě spolupachatelství dle § 9 odst. 2 trestního zákona a trestného činu dle § 187 odst. 1, odst. 2a, odst. 3b trestního zákona, když v souvislosti s tímto trestním stíháním byl vzat do vazby dne 28. 5. 1999 a dne 8. 11. 2000 byl po 529 dnech propuštěn z vazby na svobodu. Rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem, č.j. 28 T 58/1999-3853 ze dne 14. 10. 2010 byl zproštěn obžaloby, tento rozsudek nabyl právní moci dne 26. 4. 2011.

Z hlediska posouzení povahy trestní věci byl žalobce nepochybně trestně stíhán pro velmi závažný a společensky odsuzovaný trestný čin spojený s vysokou trestní sazbou v rozmezí 8 až 12 let odnětí svobody, což se nepochybně velmi negativně projevilo v psychice žalobce, případné úvahy o zmírnění trestu v důsledku toho, že dosud nebyl trestán, nemohly hrát v této situaci žádnou roli. Žalobci bylo sděleno obvinění pro závažný drogový delikt a ještě ve zločinném spolčení, za který mu hrozil vysoký trest odnětí svobody, v tomto směru je proto nutno uvažovat o maximální peněžité satisfakci ze strany státu. Stejně tak je třeba uvažovat o horní hranici výše peněžní náhrady za nemajetkovou újmu způsobenou žalobci nezákonným omezením jeho svobody, neboť celková délka vazebního omezení v jeho případě činila 529 dní, což představuje téměř rok a půl jeho života. Časové okolnosti vazby jsou tedy objektivně vyjádřitelným kritériem pro posouzení celkové výše odškodnění. Nejvyšší soud ČR ve svém rozhodnutí sp.zn. 30 Cdo 2357/2010 ze dne 11. 1. 2012 vyslovil stanovisko, že pro účely odůvodnění výše poskytnutého odškodnění státem je zjevně vhodné, podobně jako ve většině evropských států, vycházet ze sazby stanovené za 1 den výkonu vazby. S ohledem na životní úroveň v České republice považuje za adekvátní odškodnění částku v rozmezí 500,-Kč až 1.500,- Kč za 1 den trvání vazby. K tomuto rozmezí je však nutno přistupovat pouze jako k orientačnímu s tím, že podléhá toliko úvaze soudu v konkrétním případě, k jaké částce dospěje. I když má Nejvyšší soud za to, že první dny

vazby by měly být odškodňovány vyšší částkou než dny případně následující, je nepochybné, že v daném případě pro žalobce čas bezprostředně po uvalení vazby (prvotní šok ze zatčení, náhlé narušení téměř veškerých složek každodenního života, jeho bezúhonnost), stejně jako čas v dalším období velmi dlouho trvající vazby byl nepochybně z jeho strany pocíťován stejně intenzivně jako na počátku, neboť tím byl násilně odtržen od své rodiny, manželky a svých malých dětí.

Při hodnocení následků neoprávněného držení ve vazbě v osobní sféře žalobce je nutno obecně vycházet z toho, že samotné držení ve vazbě má z povahy věci negativní dopady do svobody pohybu či do práva na soukromí, a že v tomto ohledu výkon vazby sám o sobě působí újmu na základních právech, svobodách a důstojnosti dotčené osoby. Dále působí stres, nejistotu, úzkost apod. Relevantními skutečnostmi jsou v tomto případě všechny ty, které se jinak podřazují při uplatnění práva na ochranu osobnosti dle § 11 a násl. občanského zákoníku. Zejména ty, které se dotýkají občanské cti, lidské důstojnosti a vážnosti, soukromého a rodinného života, osobní svobody, svobody pohybu i pobytu. S tím souvisí i porušení práva na rodinný život, rovněž dopady do profesního života jedince, jeho společenské pověsti a cti. Z pohledu osobní sféry žalobce si tedy nelze představit horší situaci než to, že byl na dlouhou dobu zbaven svobody v době, kdy žil ve čtyřletém manželství, manželka byla v souvislosti s nedávným porodem nezletilého syna A., nar. [redacted], na mateřské dovolené a společně vychovávali dceru L., nar. [redacted]. Jednalo se tedy objektivně o zásadní úsek rodinného života, kdy rozhodnutím o vazbě bylo žalobci na dlouhou dobu upřeno právo podílet se na každodenních starostech i radostech jeho vlastní rodiny. Přestože rodina byla na něm ekonomicky závislá, nemohl nadále plnit funkci řádného živitele, vazbou byl navíc vyřazen z možnosti jakékoliv pomoci s péčí o své děti. Tímto zásahem byly nepochybně hluboce narušeny vzájemné citové vazby jak s manželkou, tak s dětmi, které by se při běžném životě normálně sytily a vyvíjely, naopak omezeným kontaktem s žalobcem musely být vzájemné vazby objektivně poškozovány. Odloučení žalobce od jeho rodiny muselo být z pohledu odvolacího soudu velmi citelným zásahem do jeho psychiky. Odvolací soud má za to, že by stejnou újmu utrpěla jakákoliv osoba, která by se ocitla ve stejné situaci, šlo by tedy o notoriety, kterou v daném případě není třeba prokazovat (viz rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp.zn. 30 Cdo 2555/2010 ze dne 15. 3. 2012). Vzetím do vazby bylo žalobci navíc zabráněno nastoupit do pracovního poměru sjednaného pracovní smlouvou ze dne 24. 5. 1999 na pozici manažer správy pohledávek se společností Radio Crystal Česká Lípa, s.r.o., se sídlem v České Lípě, kterou žalobce v řízení, včetně dodatku k této smlouvě uzavřeného dne 25. 5. 1999, soudu doložil. Tím bylo zasaženo do jeho profesního života s nemožností získávat finanční prostředky pro ekonomické zabezpečení jeho rodiny, zvažováno z hlediska morálního, nesouvisí s tím proto nárok žalobce na náhradu ušlého zisku.

Řízení sporné je podle platné úpravy ovládáno projednací zásadou, která provázena důkazní povinností svěřuje odpovědnost za prokázání skutkových tvrzení přímo účastníkům. V této koncepci má výslech účastníka řízení postavení jednoho z řady v úvahu přicházejících důkazních prostředků, kdy ve sporném řízení má takový důkaz jen podpůrnou povahu. Je namístě tam, kde dokazovanou skutečnost nelze prokázat jinak (§ 131 odst. 1 o.s.ř.), tato podmínka je splněna nejen v případě, kdy ke zjištění rozhodné skutečnosti není objektivně možné vést jiný důkaz, ale i tehdy, nepodařilo-li se tvrzení o takové rozhodné skutečnosti prokázat jinými důkazy, které byly provedeny. Skutečnosti mající negativní dopad

na společenskou pověst a důstojnost žalobce jsou právě těmi, které by byly těžko prokazatelné jinými důkazními prostředky, proto k prokázání jím tvrzených skutečností o okolnostech svého zatčení i o medializaci trestní kauzy ve veřejně přístupných médiích bylo namístě vycházet právě z jeho účastnické výpovědi. Zatčení jeho osoby bylo realizováno speciálními jednotkami v ranních hodinách před domem, v němž s rodinou bydlel, v druhém případě za přítomnosti jeho tříleté dcery. Následek morálního odsouzení nejbližším okolím vnímal tedy především on a jeho rodina včetně dětí. Medializace trestní kauzy v hlavních zprávách a na internetu nepochybně v tomto směru ještě umocnila náhled ostatních v jeho okolí. Navíc je obecně známo, že cizinec, který je spojován s kriminální činností, je paušálně veřejností odsuzován více, než prostý občan. I v tomto případě se odvolací soud domnívá, že následky v osobní sféře žalobce v souvislosti s výkonem vazby trvající 529 dní naplňují maximální limit pro odškodnění jeho morální újmy, jež se v jeho vnímání celé situace musela hluboce odrazit. Za přiměřené zadostiučinění za nemajetkovou újmu při nezákonné vazbě, kdy úplné reparaci brání vlastní povaha bezpráví, které spočívá ve zbavení svobody v rozporu s článkem 5 bodu 5. Úmluvy, lze na základě shora uvedeného považovat za odpovídající náhradu za utrpěnou nemajetkovou újmu na straně žalobce částku 1.500,- Kč za každý den vazby, tedy za celé období částku 793.500,- Kč.

Z výše uvedených důvodů byl rozsudek soudu prvního stupně proto jako věcně správný odvolacím soudem podle § 219 o.s.ř. potvrzen. Správný je i výrok o plné náhradě nákladů řízení úspěšnému žalobci ve smyslu § 142 odst. 1 o.s.ř. Náklady úspěšného žalobce spočívaly v nákladech právního zastoupení. Jedná se o odměnu advokáta za 4 úkony právní služby (převzetí zastoupení, žaloba, kvalifikovaná upomínka a účast právního zástupce u jednání soudu prvního stupně dne 17. 9. 2014), kdy výše odměny za 1 úkon právní služby byla správně vypočtena v částce 11.500,- Kč, k úkonům právní služby byly správně připočteny 4 režijní paušály po 300,- Kč a náhrada jízdného právního zástupce k jednání soudu z Českých Budějovic do Liberce a zpět v částce 2.614,- Kč, dále náhrada za promeškaný čas za 11 započatých půlhodin strávených na cestě v částce 1.100,- Kč. S připočtením DPH ve výši 21 % z odměn a paušálních náhrad činily náklady celkovou výši 61.605,- Kč (dle § 7 bodu 6, § 13 odst. 3, § 14 odst. 3 vyhl.č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, § 137 odst. 3 o.s.ř.). V podrobnostech odkazuje odvolací soud na odůvodnění výroku o nákladech řízení soudem prvního stupně.

O nákladech odvolacího řízení bylo rozhodnuto podle § 224 odst. 1, v návaznosti na § 142 odst. 1 o.s.ř., kdy úspěšnému žalobci byly rovněž přiznány náklady spojené s právním zastoupením dle citované vyhl.č. 177/1996 Sb., ve znění účinném v době realizace úkonu. Žalobci náleží odměna advokáta za 1 úkon právní služby (účast u jednání odvolacího soudu dne 8. 4. 2015) ve výši 11.500,- Kč, dále režijní paušál náležející k tomuto úkonu 300,- Kč, dále má právo na náhradu za ztrátu času stráveného na cestě právním zástupcem žalobce k jednání odvolacího soudu za 12 započatých půlhodin po 100,- Kč, celkem 1.200,- Kč, dále náhradu jízdného za cestu osobním automobilem zn. Citroen C4, RZ 6C4 1580 z Českých Budějovic do Liberce a zpět, při ujetí celkem 498 km, průměrné spotřebě tohoto vozidla 4,3 litrů na 100 km a ceně motorové nafty 36,10 Kč za 1 litr motorové nafty, činí celkové jízdné částku 2.615,- Kč. S připočtením DPH ve výši 21 % z odměny a paušálních náhrad představují konečné náklady odvolacího řízení žalobce částku 18.893,-

Kč. Tato částka byla uložena k zaplacení žalovanému ve lhůtě 3 dnů ve smyslu § 160 odst. 1 o.s.ř. k rukám právního zástupce žalobce ve smyslu § 149 odst. 1 o.s.ř.

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku n e n í odvolání přípustné.

Proti tomuto rozsudku je přípustné dovolání, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak.

Účastník může podat dovolání do dvou měsíců od doručení rozhodnutí odvolacího soudu prostřednictvím advokáta u soudu, který rozhodoval v prvním stupni.

V Liberci dne 8. dubna 2015

Za správnost vyhotovení:
Lucie Vávrová

JUDr. Kateřina Soltanová, v. r.
předsedkyně senátu